

Arrest

nr. 196 646 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient in het kader van zijn tweede asielaanvraag beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van

inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Verzoeker deed afstand van zijn eerste asielaanvraag en keerde terug naar Albanië.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat verzoeker het in 2016 veilig achtte om terug te keren naar Albanië wat de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vrees ondermijnt. Voorts wordt vastgesteld dat hij zijn vrees om in Albanië vermoord te worden door criminelen die hij heeft opgepakt ten tijde van de onrusten in Albanië eind jaren 1990 en/of omwille van zijn werk als voorzitter van een werknemerssyndicaat waarbij hij machtige politici bekritiseerd heeft, geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van zijn problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal zijn tweede asielaanvraag vrijwel onmiddellijk als ongeloofwaardig heeft beoordeeld omdat hij na zijn eerste asielaanvraag vrijwillig terugkeerde naar Albanië zonder voor het Commissariaat-generaal te zijn verschenen, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige asielaanvraag. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat de vaststelling dat verzoeker in 2016 het veilig achtte om terug te keren naar Albanië de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vrees ondermijnt.

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot de sociale groep van de voormalige politiemannen, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu en gelet op de vaststelling dat verzoeker de bescherming kan inroepen van de autoriteiten in zijn land van herkomst, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Betreffende de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak. In tegenstelling tot wat verzoeker thans op weinig ernstige wijze voorhoudt, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoeker in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en zijn persoonlijke omstandigheden. Dit blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en inzonderheid uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 oktober 2017, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen en stelt zij dat er nieuwe feiten zijn voorgevallen toen zij een korte periode naar Albanië terugkeerde na haar eerste asielaanvraag. Zij werd drie keer aangevallen op straat, wat een indicatie is dat zij zich heeft vergist door terug te keren naar Albanië. Verzoekende partij wenst gehoord te worden over deze nieuwe feiten aangezien daar niets over vermeld wordt in de beschikking. Verzoekende partij vervolgt dat zij terugkeerde naar Albanië omwille van haar zwakke gezondheid. Verzoekende partij wijst er voorts op dat haar incoherente verhalen en verwijzingen naar het verleden een onderdeel zijn van haar persoonlijke omstandigheden, zoals achtergrond en leeftijd, zaken waarmee het CGVS geen rekening houdt bij de beoordeling van de

asielaanvraag. Verzoekende partij besluit dat zij verward en getraumatiseerd is en dat daar geen rekening mee gehouden wordt.

De Raad merkt eerst en vooral op dat de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u naar België kwam begin 2016, een asielaanvraag indiende op 25 maart 2016, en nog diezelfde dag afstand deed van uw asielaanvraag en terugkeerde naar Albanië op 19 april 2016 met behulp van het IOM (International Organisation of Migration). U had bij het indienen van de afstand van asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat uw familie had gevraagd om terug te keren, dat u geen geduld had en dat u slechts 35 euro op zak had (verklaringen 1e 11 DVZ 25/3/2016). Tijdens uw tweede asielaanvraag gaf u evenwel te kennen teruggekeerd te zijn ten gevolge van uw gezondheid (CGVS I, p. 4). Dergelijk verschil plaatst al het nodige voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien waren de oorzaken voor de vrees die u in uw huidige asielaanvraag aanhaalt, namelijk uw medewerking aan de arrestatie van criminelen in de jaren 1990 en 2000 en uw werk als voorzitter van een vakbond, reeds voor 2016 al aanwezig. De vaststelling dat u in 2016 het veilig achtte om terug te keren naar Albanië ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde vrees.”* Het louter herhalen van één versie van haar verklaringen, met name dat zij terugkeerde naar Albanië omwille van haar zwakke gezondheid, is niet dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde vaststelling omtrent de verschillende aangehaalde redenen van terugkeer naar Albanië tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat er nieuwe feiten zijn voorgevallen toen zij een korte periode naar Albanië terugkeerde na haar eerste asielaanvraag, en dat zij drie keer werd aangevallen op straat, wat een indicatie is dat zij zich heeft vergist door terug te keren naar Albanië, wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld omtrent deze beweerde aanvallen: *“Aangezien u de afgelopen jaren meermaals werd aangevallen, vreest u in Albanië vermoord te worden door criminelen die u heeft opgepakt ten tijde van de onrusten in Albanië eind jaren 1990 en/of omwille van uw werk als voorzitter van een werknemerssyndicaat waarbij u machtige politici bekritiseerd heeft (CGVS I, p.6-14; CGVS II, p. 2, 5). U heeft deze vrees echter geenszins aannemelijk gemaakt. Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat u van de verschillende aanvallen die u aanhaalde, geen enkele op overtuigende manier kan aantonen. U verklaarde dat op 19 april 2017 bij een zoveelste aanval door onbekenden uw ribben gebroken zouden zijn (CGVS I, p. 8). U zou daarvoor in Albanië behandeld geweest zijn in het ziekenhuis. Er dient echter opgemerkt te worden dat aan de medische attesten die u hiervan voorlegt geen enkel geloof gehecht kan worden. Eén van deze documenten is volledig met de hand geschreven. Het document bevat geen hoofding en geen enkele verwijzing naar de instelling waar u behandeld werd, de afdeling of het adres. Hoewel u verklaarde dat u door een arts met de naam B.(...) E.(...) werd behandeld, staat op dit document een andere naam. U kon zelf ook niet de naam van het ziekenhuis waar u behandeld werd vertellen (CGVS II, p. 3). Ook het andere medisch attest uit Albanië dat u voorlegt vertoont elementen die erop wijzen dat het hier niet om een betrouwbaar medisch attest gaat. Hoewel hier wel aangeduid staat dat u behandeld zou geweest zijn in het Regionaal Hospitaal van Vlorë, is dit met de hand geschreven, hetgeen hoogst merkwaardig is. Het attest heeft geen voorgedrukte hoofding met de naam, het adres en eventuele andere referenties van het ziekenhuis. Ook de naam van de afdeling is met de hand ingevuld. De naam van de behandelende arts en van de afdelingschef zijn niet vermeld, noch welke hun titel/specialiteit zijn. Het attest zelf is niet gedateerd. Het ontbreekt beide attesten bijgevolg aan een aantal elementen die standaard deel uitmaken van medische attesten, hetgeen erop wijst erop dat het hier om gefabriceerde documenten gaat. De vaststelling dat u valse documenten neerlegt om deze aanval aan te tonen zet uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling. Ook van de explosie op uw huis op 10 december 2016 heeft u geen enkel concreet bewijs. Er valt nochtans te verwachten dat men dergelijke gebeurtenis wel kan aantonen, bijvoorbeeld aan de hand van foto's, verzekeringsdocumenten of vaststellingen opgesteld door de politie. Van de andere door u aangehaalde aanvallen legt u niet het minste begin van bewijs neer. Nochtans beweert u in een brief aan het parket dat u door een wagen omver gereden zou zijn op 7 december 2016, hetgeen toch ook een voorval betreft waarvan men bewijzen zou moeten kunnen voorleggen. De talrijke brieven aan het parket die u voorlegde zijn door u zelf opgesteld en vormen geenszins enig objectief bewijs. Voorgaande vaststellingen aangaande documenten die de kern van uw relaas betreffen ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.”* Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij wenst gehoord te worden over deze nieuwe feiten aangezien daar niets over vermeld wordt in de beschikking, merkt de Raad op dat verzoekende partij tweemaal de kans heeft gekregen op het CGVS, met name op 30 mei 2017 en 22 juni 2017, om deze beweerde nieuwe feiten naar voren te brengen. De weerslag hiervan is terug te vinden in de twee hoorverslagen

die zich bevinden in het administratief dossier. Verzoekende partij geeft overigens geen concrete toelichting welke essentiële elementen zij wenst toe te voegen en die zij niet heeft kunnen/mogen meedelen tijdens de gehoren op het CGVS.

Verzoekende partij wijst er voorts op dat haar incoherente verhalen en verwijzingen naar het verleden een onderdeel zijn van haar persoonlijke omstandigheden, zoals achtergrond en leeftijd, zaken waarmee het CGVS geen rekening houdt bij de beoordeling van de asielaanvraag. De Raad wijst hieromtrent naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Betreffende de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak. In tegenstelling tot wat verzoeker thans op weinig ernstige wijze voorhoudt, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoeker in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en zijn persoonlijke omstandigheden. Dit blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en inzonderheid uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.”*

Verzoekende partij wijst er tot slot op dat zij verward en getraumatiseerd is. De Raad merkt op dat verzoekende partij geen medisch attest/verslag heeft voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat zij verward en getraumatiseerd zou zijn en dit enige invloed zou hebben gehad op het verloop van haar asielprocedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS